

Arrest

nr. 101 020 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienen op 26 november 2010 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren hierbij op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 december 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 6 maart 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 4 juli 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing, die op 16 juli 2012 aan verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkenen leggen in de aanvraag dd. 06.03.2012 een document voor op naam van [G., S.]. Hierop ontbreekt echter de naamstempel van een arts. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Bij gebreke aan een standaard medisch getuigschrift is de aanvraag onontvankelijk. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding gemaakt wordt van een “*verzoekschrift in beroep*” en verzoekende partijen pas in de tekst van het verzoekschrift aangeven ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat vierde, vijfde en zesde verzoekende partij, geboren op respectievelijk 4 mei 1995, 15 april 1996 en 1 augustus 2005, als minderjarigen niet over de vereiste

bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door vierde, vijfde en zesde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

Op 06.03.2012 heeft verzoekende partij een regularisatieaanvraag in om medische redenen met als bijlagen aan zijn verzoekschrift:

1. medische certificaten dd. 31.05.2012 en nog andere documenten.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt aan dat op het medisch verslag enkel een handtekening staat van Dr. [H. J.] en geen officiële stempel van de geneesheer vermeldt, zodat men de authenticiteit van het document niet kan nagaan. De geneesheer heeft wel zijn RIZIV nummer vermeldt op het document dat hij heeft ingevuld, met name zijn INAMI nummer is [...]

De Dienst Vreemdelingenzaken kon via het RIZIV nummer nagaan of de persoon in kwestie die het document heeft ondertekend ook effectief een geneesheer is en het Riziv nummer overeenkomt.

De geneesheer is niet verplicht steeds een stempel te plaatsen onder elke door hem ondertekende document, maar is wel gehouden tot het vermelden van zijn RIZIV-nummer, hetgeen ook effectief is gebeurd bij het medisch certificaat van 31.05.2012

De Dienst Vreemdelingenzaken is hierbij nalatig geweest om die informatie te achterhalen.

Verzoekers hebben bij hun medisch aanvraag niet alleen het medisch verslag van 03.01.2012 toegevoegd aan hun verzoekschrift maar de aanvraag werd geactualiseerd met andere getuigschriften.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.1.2.1. Op grond van de uiteenzetting van verzoekende partijen blijkt dat zij zich beroepen op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zoals verzoekende partijen correct aangeven, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen

dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt tevens toegelicht op welke wijze het bestuur tot deze vaststelling is gekomen. Zo wordt gesteld dat een document werd voorgelegd op naam van tweede verzoekende partij doch dat hierop een naamstempel ontbreekt van een arts en dat bijgevolg dit document niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medische getuigschrift. Hierbij wordt verder ook benadrukt dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing steunt op "onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven" dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...]”.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt duidelijk aangegeven dat de geneesheer die het getuigschrift invult zijn naam dient te vermelden, het getuigschrift dient te handtekenen en daarnaast tevens zijn stempel dient te plaatsen en zijn RIZIV-nummer dient te vermelden.

Het determinerend motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing houdt in dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt aldus aangegeven dat geen standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning werd overgemaakt. Hiertoe wordt besloten op grond van de overweging dat bij gebreke van een naamstempel van een arts het voorgelegde stuk niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medisch getuigschrift.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij hun inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf een document overeenkomstig het standaard medisch getuigschrift opgesteld op 3 januari 2012 overmaakten. Onderaan dit document staat een handtekening en de vermelding van een RIZIV-nummer. Een aanduiding van de naam van de ondertekenaar ontbreekt evenwel, evenals de stempel van een arts.

Verzoekende partijen betogen dat de authenticiteit van het document wel degelijk kon worden nagegaan door verwerende partij, nu deze via het RIZIV-nummer kon nagaan of de persoon in kwestie die het document heeft ondertekend ook effectief een geneesheer is en het RIZIV-nummer overeenkomt.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen er aldus aan voorbij lijken te gaan dat het betreffende document zelfs geen naam vermeldt van de arts die het document zou hebben opgesteld. Zelfs indien het handgeschreven RIZIV-nummer overeenstemt met dat van een erkend geneesheer, kan hieruit nog niet worden afgeleid dat het betreffende attest effectief werd opgesteld door deze erkende geneesheer wiens naam en gegevens verder niet zijn terug te vinden in dit attest. De Raad wijst erop dat teneinde met zekerheid te kunnen vaststellen dat een medisch getuigschrift is opgesteld door een erkend geneesheer vereist is dat het getuigschrift de naam, de stempel, het RIZIV-nummer en de handtekening bevat van deze geneesheer. Specifiek wat het aanbrengen van de stempel van de arts betreft, dient te worden benadrukt dat de authenticiteit – en de inhoud – van een medisch attest enkel kan worden gewaarborgd door het aanbrengen van zijn stempel door de behandelende geneesheer (advies van de Nationale Raad – Orde van Geneesheren van 20 april 1996, *Tijdschrift Nationale Raad*, nr. 73, 15). Bij gebreke van een stempel van een arts kan dan ook niet worden vastgesteld dat de geneesheer waarvan verzoekende partijen beweren dat hij het ‘*standaard medisch getuigschrift*’ heeft afgeleverd daadwerkelijk de auteur ervan is en de daarin opgenomen vaststellingen heeft gedaan. Het gegeven dat een RIZIV-nummer is vermeld op het gevoegde ‘*standaard medisch getuigschrift*’ vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Verzoekende partijen tonen aan de hand van hun uiteenzetting dan ook niet aan dat verwerende partij ten onrechte heeft gemotiveerd dat bij gebreke van de naamstempel van een arts niet blijkt dat de inhoud van dit attest is gewaarborgd door een erkend geneesheer of dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog aangeven dat het plaatsen van een stempel niet steeds verplicht zou zijn, lichten zij niet toe waarop zij zich steunen om hiertoe te besluiten en kan verder worden verwezen

naar voorgaande bespreking dat het model van standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk het plaatsen van de naamstempel vooropstelt en dat een stempel wel degelijk vereist is om de authenticiteit van het attest en de hierin gedane vaststellingen te waarborgen.

Verzoekende partijen betogen verder nog dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben geactualiseerd *“met andere getuigschriften”*. Zij lichten evenwel niet nader toe op welke wijze dit gegeven zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij weerleggen aldus nog niet de motivering in de bestreden beslissing dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te zijn vervuld op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag en dat samen met de inleidende aanvraag slechts één document overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift werd overgemaakt, dat om voormelde reden niet werd aanvaard als (standaard) medisch getuigschrift. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het standaard medisch getuigschrift dient te worden voorgelegd bij de aanvraag, op straffe van niet-ontvankelijkheid.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Enige machtsoverschrijding kan evenmin worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Dienst Vreemdelingenzaken haalt aan dat op het medisch certificaat (31.05.2012) enkel een handtekening staat van Dr. [H. J.] en geen officiële stempel van de geneesheer vermeldt, zodat men de authenticiteit van het document niet kan nagaan. De geneesheer heeft wel zijn RIZIV nummer vermeldt op het document dat hij heeft ingevuld, met name zijn INAMI nummer is [...] De Dienst Vreemdelingenzaken kon via het RIZIV nummer nagaan of de persoon in kwestie die het document heeft ondertekend ook effectief een geneesheer is en het Riziv nummer overeenkomt.

De geneesheer is niet verplicht steeds een stempel te plaatsen onder elke door hem ondertekende document, maar is wel gehouden tot het vermelden van zijn RIZIV -nummer, hetgeen ook effectief is gebeurd bij het medisch certificaat van 31.05.2012

De Dienst Vreemdelingenzaken is hierbij zorgvuldig geweest om die informatie te achterhalen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. [...]"

4.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en verwijzend naar de bespreking van het eerste middel kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Er blijkt niet dat verwerende partij onzorgvuldig handelde door het RIZIV-nummer vermeld op het document overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift niet na te trekken.

Verzoekende partijen geven verder aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aan gevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS